

πρεσβείας πλείστοι φέρονται, ἐν οἷς καὶ ὅτι τοῦτο ἐγένετο πρὸς ἐπίδειξιν ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ὁ ἀσφαλέστερος ἦν ὅπως μὴ φανῆ ἡ ἐπιστροφή ἀπότομος καὶ ταχεῖα καὶ ἐπισήμως δηλωθῆ ἢ εἰς ταύτης ὁ σκοπός. Ὁ Μουκτάρ ἐστὶ νῦν κομιστὴς τῷ Σουλτάνῳ ἰδεῶν τινῶν μόνον, τῶν κρατουσῶν ἐν τοῖς διπλωματικοῖς κύκλοις τοῦ Βερολίνου, τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βουκουρεστίου. Πιθανὸν δὲ, ὡς λέγεται νὰ διέλθῃ καὶ διὰ Σοφίας, καὶ Φιλιππουπόλεως.

Ἀπελπισθέντες λοιπὸν οἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις καὶ θορυβηθέντες ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου εἰς τουρκικοὺς λιμένας περιποιοῦνται ὅσον δύνανται τὸν κόμητα Δούφφριν ἐπιζητούντες ἅμα ὅπως καὶ ὑλικὴν τινα ὠφέλειαν ἐκ τούτου καρπωθῶσιν. Ἡ δὲ ὑλικὴ ὠφέλεια ἦν ἐπιζητοῦσιν ἐστίν, εἰ δυνατόν, ἢ καὶ αὐτὴς ἐξασφάλις τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐδάφους αὐτῶν. Ἐκ τούτου δ' ἐξαρτῶσι καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις. Βεβαίως τὸ ἀπὸ γινόμενον οὐδόλως ἐπεταί, ὅτι ἐπαναληφθήσεται ἢ καὶ ὅτι ἡ ἐπανάληψις αὐτοῦ ἐστὶ δυνατὴ, ὥστε οἱ τοῦρκοι μετὰ ἐπιμενίδιον ὑπνον ζητοῦσι τὴν συνθήκην τῶν Παρισίων. Ἀληθῶς μεθ' ὄλου τοῦ πάγονος αὐτῶν εἰσὶ παῖδες. Οἱ καιροὶ παρέρχονται καὶ δὲν ἐπιστρέφουσιν. Ταῦτα, κύριοι Ὁσμάνιδες.

Οἱ κ. κ. Ν. Δαμαλᾶς καὶ Παυλίδης, ἐν τινι διατριβῇ αὐτῶν, λέγουσιν ὅτι οὐδεμία ἀπεμπώλησις τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ δύνανται γενέσθαι ἀπὸ τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, καθότι ἐλήφθησαν πάντα τὰ πρὸς τοῦτο μέτρα ὑπὸ τῶν μονῶν. Λυποῦμαι μεγάλως ἀναγκαζόμενος νὰ ὑπεθυμίσω τοῖς ἀνωτέρω ἀξιολογίμοις κυρίως τὴν τῆς σκῆτης τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἢν, ἀνίκουσαν εἰς τὴν ἀ. τῆ ἱεραρχικῆ τάξει μονὴν τοῦ Ὄρου, τὴν τῆς Λαύρας, ἐσφραγίσθησαν δυστυχῶς οἱ Ρουμουνοὶ. Οὐδόλως ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ κατὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ εἶπω, ὅτι καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας, τὰ ἐν Ἄθῳ οὐκ ἔχουσι καλῶς. Εἶχον ἂν οὕτως

εἰ ἐψηφίζοντο καὶ ἐφηρμόζοντο αὐστηρῶς καὶ κατὰ γράμμα οἱ συνταχθέντες ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πρὸ δωδεκάδος περίπου ἐτῶν κανονισμοὶ ἐν οἷς καὶ ὁ ἰδιαιτέρος «τῶν ἐν Ἄθῳ ἱερῶν Σταυροπηγίων Μονῶν». Ὁ κανονισμὸς οὗτος περιλαμβάνει ἱκανὰ σωτηρίους διατάξεις, ἀλλ' ἐστὶ νῦν χειρόγραφόν τι καὶ οὐδὲν πλέον. Δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε καλὸν ἂν ἐσκεπτόμεθα νῦν περὶ αὐτοῦ;

Τὸ ἐνταῦθα δημόσιον καθ' ἑκάστην διαφόρους ὑφιστάμενον σεισμούς, λιμούς καὶ καταποντισμούς, δὲν συνεκινήθη μεγάλως ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ χερσονήσῳ γενομένων σεισμῶν καὶ καταστροφῶν. Τούτῳ ἵστον τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ οὐδόλως διὰ πραγμάτων ἀπέδειξε. Εὐτυχῶς ὅμως, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου κατὰ ἐπίσημον κοινοποίησιν παραχωρηθέντων πρὸς περιθαλψίν τῶν παθόντων 2500 λιρῶν τουρκικῶν καὶ τῶν ἐν διαταγῇ αὐτοῦ δι' ἰδιαιτέρου ἀτμοπλοίου σταλησομένων ἐτέρων βοθητῶν οἶων 15,000 ὀκ. διπύρων κτλ. αἱ κυριαὶ τοῦ ἐνταῦθα διπλωματικοῦ σώματος, τῆ τοῦ Σουλτάνου προσκλήσει πρόκειται νὰ διοργανίσωσι συναυλίαν ἐν τῷ ἐν Μνηματακίους θεάτρῳ καὶ ἀκολούθως κατὰ τὸν χειμῶνα ἀγοράν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐσχηματίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κυριῶν τῶν δε:

Τῆς Βαρώνης δὲ Κάλιτις, τῆς κομισσῆς δὲ Δούφφριν, τῆς μαρκισίας de Noailles, τῆς κ. δὲ Νελίδωφ, τῆς κ. de Radovits, τῆς κ. Κουντουριώτου καὶ τῆς κομισσῆς de Rascon, συζύγου τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ ἀ. ρόλο ἐν τοῖς σαλονίοις παιζούσης. Εὐχρηθῶμεν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὄραίου φύλου ἐν τῷ ὄραίῳ αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπῳ ἔργῳ.

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Κουρμπάν Βαϊραμίου, ὡς περιέγραψα, ἐποίησατὸ ἐπίσκεψιν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις ὁ Οἶκ. Πατριάρχ-

27

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

27

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 592)

«Θεῖα μου, μᾶς παραχαϊδεύετε. . . Ὁ βαρῶνος καὶ ἐγὼ ἔχομεν τὰ καλλίτερα δωμάτια τῆς ἐπαύλεως. . . ζεῦρετε ὅτι θὰ εἴμαστε τόσῳ καλὰ ἐκεῖ ἀπάνου, ὥστε δὲν θὰ μᾶς κάνει ἡ καρδιά νὰ φύγομε. . .

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀγαπητῆ μου! Ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ σιδηρόδρομος θὰ ἦνοιξε τὴν ὄρεξίν σας. . . Πᾶμε νὰ φάμε.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὡσὰν νὰ ἐπεριμένετο ἡ ὀμιλία τῆς

μαρκησίας, ἡ θύρα τῆς τραπεζαρίας ἦνοιξε καθ' ἑλοκληρίαν, κύμα φωτὸς ἔκαμε νὰ λάμψωσιν αἱ ἐψοθῆκαι φορτωμένα με παλαιὰ ἐκ πορσελάνης πινάκια καὶ με ἀργυρᾶ ἐπιτραπέζια σκευὴ, ἐνῶ ὁ ὑπηρετὴς διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ δυνατῆς ἄφινε νὰ πέσωσιν αἱ λέξεις αὐταὶ: Κυρία μαρκησία, τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμον.

VI

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν καθ' ἣν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πρεφὸν ἐφθασαν εἰς Μπωλιέ, καὶ ἐν καιρῷ, διὰ νὰ προσθέσωσι κάτι τι τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ζωὴν τῆς ζωῆς βαρῶνης, ἥτις ἤρχισε νὰ εὐρίσκη τὸν βίον τῆς ἐξοχῆς ἀηδῆ, ὁ κύριος Δερβλάυ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του, παρουσιάσθη εἰς τὴν ἑπαυλιν.

Καθήμενοι ὑπὸ μεγάλῃν ἐκ στακτεροῦ με γραμμὰς κυανᾶς ὑφάσματος σκιάδα, οἱ κάτοικοι τοῦ Μπωλιέ ἀπελάμβανον τῶν θεληγῆτρων μιᾶς ἐκ τῶν ὀραίων ἡμερῶν τοῦ Ὀκτωβρίου, τῶν τελευταίων τούτων μεδιαμάτων τοῦ ἔτους, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον θὰ φορέσῃ τὸν μελαγχολικὸν ἐκ χιόνος μανδύαν του.

Ἐπὶ τῶν δένδρων τοῦ κήπου, τὰ πτηνὰ ἀπατηθέντα ἀπὸ τὴν θέρμην τοῦ ἡλίου, εἶχον ἀρχίσει νὰ κελადῶσιν, ὡς ἐάν ἦτο καλοκαίρι. Καὶ ἐπὶ τῆς λαμπύσης ἄμμου τοῦ ἀνδῆρου δύο κόσσιφοι με κίτρινον ράμφος διεφιλονείκουν συρίζοντες

χης. Ὁ Σουλτάνος ἀκολούθως ἐπέμφε τὸν Μαυρογέννη πασάν εἰς τὰ πατριαρχεῖα ὅπως ἐκφράσῃ τὴν λύπην αὐτοῦ, διότι μὴ πληροφορηθεὶς ἐγκαίρως τὴν ἀφίξιν τῆς Α. Π. δὲν ἤδυνήθη νὰ προσκαλέσῃ αὐτὴν ἰδιαιτέρως. Ἀντὶ πάντων τούτων διατί δὲν ἐδίδετο ἐντολὴ τῷ Μαυρογένει πασᾶ νὰ προσκαλέσῃ τὴν Α. Οἴκ. Παναγιώτητα εἰς ἰδιαιτέραν ἀκρόασιν;

— Ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὅπως ἐπισκεφθῆ τὸν ἀσθενούντα Ν. Ζαρίφην ὁ ἐν Παρισίοις διάσημος ἰατρός κ. Hardy ὁ καὶ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ὁ κ. Ἄρδης οὐδόλως ἀπελπίσθη ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενούς. Ὁμολόγησεν ὅμως ὅτι αὐτὴ εἶναι λίαν σοβαρά. Διέγγων δὲ στομαχικὴν διατάραξιν.

— Ὁ πρὸ πολλοῦ μετ' ἀνυπομονησίας ἀναμενόμενος κ. Λεκατοῦ εὐρίσκειται ἤδη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

— Τὸ ἐν Μνηματῶν μελοδραματικὸν θέατρον παύει πρῶτον, τοῦ θιάσου ἀπερχομένου. Δυπηρὸν.

Οὕτως

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΡΩΜΥΛΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ Μ.Σ.)

Φιλιππούπολις, 11 Ὀκτωβρίου.

Ἀναρρῶν ἔξ ἀδιαθεσίας σὺν τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Τοπαρχικῆς Συνελεύσεως, γενομένη χθὲς τὴν μεσημβρίαν.

Ἀπὸ τῆς 10 π. μ. ἤρξαντο παρατασσόμενα ἀποσπάσματα ἔξ ἀπάντων τῶν στρατιωτικῶν σωμάτων πρὸ τοῦ βουλευτηρίου — πρῶν τουρκικοῦ λουτρῶνος — μέχρι τῆς μεγάλης πύλης τοῦ Διοικητηρίου, ὀλίγα βήματα ἀπέχοντος τοῦ Βουλευτηρίου. Περί τὴν 11 ἤρξαντο προσερχόμενοι οἱ βουλευταί, ὧν πρῶτος ἀφίκετο ὁ Ἕλλην βουλευτὴς Στεννημάχου κ. Ἀντωνιάδης ἰατρός, καὶ οἱ πρόξενοι τῶν Δυνάμεων ἐν στολῇ. Ἀκριβῶς τὴν 12 ἐξῆλθε τοῦ Γενικοῦ Διοικητηρίου ὁ

πρίγκιψ Βογορίδης, ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ φέρων τὸ σύνθημα βουλγαρικὸν καλπάκιον, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν διευθυντῶν, τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἀκολουθίας του, τῆς μουσικῆς παιανίζουσας τὸν ἔθνικόν ὕμνον καὶ τῶν τυμπάνων κρουόμενων. Εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον ἐχαίρετισε τοὺς κ. βουλευτάς ἐγερθέντας, ὁ δὲ διευθυντὴς τῆς Παιδείας κ. Ἰωακείμ Γρούεφ ἀνέγνω τὸν ἡγεμονικὸν λόγον εἰς τὰς τρεῖς ἐπισήμους γλώσσας, βουλγαριστί, τουρκιστί καὶ ἑλληνιστί. Ἀντίγραφον αὐτοῦ σᾶς ἐσωκλείω ἐν τῇ παρουσίᾳ μου.

Καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀνεβάνη καὶ πάλιν ὁ κρατῶν παρὰ τοῖς ἐνταῦθα φανατισμός. Κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ βουλγαροῦ μητροπολίτου ὁ στρατὸς διετάχθη νὰ στηθῇ εἰς προσοχὴν, ἐνῶ, ὅτε προσῆλθεν ὁ Ἕλλην ἀρχιεπίσκοπος, οὐδεὶς ἐκινήθη. Μόνον πτωχὸς τις ἀστυνομικὸς κλητῆρ, ἴσως Ἕλλην, ἀπεπειράθη νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ καλπάκιόν του, ἀλλ' ἡ χεὶρ αὐτοῦ, ἰδόντος τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν τῶν ἄλλων, κατέπεσε δευλί.

Τὴν ἑδραν τοῦ Προέδρου τῆς βουλῆς κατέλαβεν ὁ Λατίνος ἀρχιεπίσκοπος, ὡς πρεσβύτερος. Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν κοινοτήτων εἰσὶν αὐτοδικαίως βουλευταί, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δὲ τούτῳ ἀφίκετο ἔξ Ἀδριανουπόλεως τὴν προτεραίαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ἰσραηλιτῶν Ἀδριανουπόλεως καὶ Φιλιππουπόλεως σεβασμιώτατος Χατμ Ραββί Ραφαήλ.

Θλιβερωτάτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησέ με τὸ ἐξῆς. Εὐθὺς κατόπιν τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ ἐξῆλθε τοῦ Βουλευτηρίου ὁ Ἕλλην Γενικὸς Πρόξενος, ἐνῶ εἰσέτι ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ τὸν ἔθνικόν βουλγαρικὸν ὕμνον. Τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ ἐχαίρετισεν ἡ ἐπωδὸς αὐτοῦ: Τζάριγραδ ἔ νὰχ — Ἡ Πόλις εἶναι ἡμετέρα!

Ἄγνοῦ ὁποῖου εἶδους εὐαρεσκείας ἐξέφρασεν ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος τῷ Ἀλέκφ πασᾶ, εὐρισκομένῳ ἐν Κωνσταντοπόλει, ὡς ἰσχυρίζεται ἐν τῷ ἡγεμονικῷ αὐτοῦ λόγῳ. Ἀλλὰ βε-

ψυχία τινα, τὰ ὁποῖα ὁ μαρκήσιος εἶχε ρίψει ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς τραπεζαρίας. Ἡ μαρκησία κουκουλωμένη μετὰ τὰ σάλια τῆς, ναρκωθεῖσα ὑπὸ τὸν γλυκὴν ἄερα, ἤκουεν ἀδιαφόρως τὴν Κλαίρην καὶ τὴν βαρώνην, αἵτινες συνωμίλουν σπηριζόμεναι ἐπὶ τοῦ ἐκ ροδίνου γρανίτου δρυφάκτου. Ὁ βαρώνος σοβαρῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος κουνητῆς πολτρῶνας, ἔστειλε πρὸς τὸν γαλανὸν οὐρανὸν, μετὰ μεμετρομένην βραδυότητα, νέφη καπνοῦ. Ὁ μαρκησίος ἰχνογράφει ἐπὶ τινος σελίδος τοῦ λευκώματος του, τὴν σκιαγραφίαν τῶν δύο γυναικῶν, διαγραφόμενων κομφῶς καὶ ἐπιχαρίτως ἐν τῇ σιᾷ. Βαθεῖα ἡσυχία περιέβαλλε τὴν μικρὰν αὐτὴν γωνίαν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τερπνὴ ἀπονάρκωσις, ἀκατανίκητος, κατελάμβανε ὅλον τὸν ἄνθρωπον, ἀποχαυνόουσα τὸ σῶμα καὶ ἀποκοιμίζουσα τὴν ψυχὴν.

Τὸ βῆμα τοῦ ὑπρέτου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔτριψεν ἡ ἄμμος ἐξήγειρεν ὄλους τῆς φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἐκείνης νοσταλγίας. Ἡ μαρκησία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ Κλαίρη καὶ ἡ βαρώνη ἐστράφησαν ὀπίσω, παύσασαι νὰ παρατηρῶσιν ἀόριστως πρὸς τὴν κοιλάδα· ὁ μαρκησίος ἔκρυψε ταχέως τὸ λευκώμα του. Μόνος ὁ βαρώνος, φιλαργυρεύμενος ἀνωφελῶν κινήματων, περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ κλίνη ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Δερβλάυ ἐρωτοῦν ἂν ἡ κυρία μαρκησία δέχεται, εἶπεν ὁ ὑπρέτης...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Κλαίρη συνωφροῦσθη. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐνστικτικῶς ἠσθάνετο, ὅτι πα-

ρηκολουθεῖτο, προφερόμενον ἐκεῖ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, δὲν τῆς ἤρεσε. Εἶπεν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς προαίσθημα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἐπέδρα ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἐπανεστάτει.

Αἰφνιδία πικρία κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς. Ἡ συγκεχυμένη ἰδέα τῆς ἐγκαταλείψεώς τῆς εἶχεν ἤδη ἀναπτυχθῆ ἐν ἑαυτῇ. Καὶ ἠρώτα τὸν ἑαυτὸν τῆς πῶς ὁ κύριος Δερβλάυ μετὰ τὰς παθητικὰς ἐκδηλώσεις του, αἵτινες, ἂν καὶ δειλαί, ἦσαν ὅμως φανερώταται, ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἑπαυλίαν.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Μπασελίνος εἶχεν ἀναγγεῖλει τὴν ἐπίσκεψίν του. Ἐπρόκειτο περὶ συνεννοήσεως ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν ὑποθέσεων. Ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις μὴ πορὶ νὰ ἦσαν πρόφασις μόνον. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο τίσιφ τολμηρὸς, ὥστε βλέπων αὐτὴν ἐγκαταλελειμμένην ἀπὸ τὸν δοῦκα προσωρινῶς, νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν νὰ τὴν πλησιάσῃ; Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις, πολὺ σκοτειναὶ ἀκόμη, ἐπέρασαν ἐν ἐνὶ δευτερολέπτῳ ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς καὶ ὑπῆρξαν ἡ ἀφετηρία τῆς κατὰ τοῦ Φιλίππου ἀποστροφῆς τῆς.

— Δεχθῆτέ των, δεχθῆτέ τον, θεία μου, ἐφώναζεν ἡ βαρώνη. Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ τὸν ἴδω αὐτὸν τὸν σιδηρουργόν! Θὰ μᾶς διασκεδάσῃ καὶ θὰ βάλωμε τὴν ἀδελφὴν του νὰ μᾶς πῇ ὅ,τι γίνεται ἐς τὸ χωριό. Ἴσως φορεῖ χωριάτικα. Ὡ! τί ὄρατα ποῦ θὰ ἦνε!

βαίως, ὡς τὰ πράγματα ἀποδεικνύουσιν, ἡ Τοπαρχία ἐξέφυγε τῶν χειρῶν Του, οὐδ' ἔχως ὑπάρχοντος ἐν Ρωμουλία τῆς τουρκικῆς ἐπικυριαρχίας πανταχόθεν ἀποδιωκομένης. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ στρατιωτικὰ σώματα δὲν ἔχουσι σημαίας, διότι δέον νὰ φέρωσιν αὐταὶ τὴν ἡμισελήνον.

Ὁ Ὄργανικός νόμος ἐν ταῖς σπουδαιόταταις καταπατεῖται, μόνον δὲ διὰ τὸν τύπον φυλάσσονται τύποι τινὲς ἀσήμαντοι. Ἡ Διοίκησις πᾶσα εὐρίσκεται εἰς χεῖρας βουλγάρων, ἐκτὸς ἐλαχίστων τινῶν ἐξαιρέσεων.

Ληγούσης μετ' ὀλίγον τῆς πενταετίας τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ, σπουδαῖαι, λέγεται, θὰ διαδραματισθῶσιν ἐν τῇ Τοπαρχικῇ Συνελεύσει σκηναί, διεδόθη μάλιστα καὶ ἐγράφη ἐν ταῖς βουλγαρικαῖς ἐφημερίδι τῆς πόλεως μας ὅτι θὰ προκληθῆ ψῆφος δυσπιστίας ἐναντίον του. Οἱ συντηρητικοὶ λεγόμενοι, οἱ ριζοσπάσται, οἱ ἐνωτικοί, διότι ἔχουσι ἀπὸ ὅλους, εἰσὶ σφόδρα ἐξωρισμένοι ἐναντίον του, προχθὲς δὲ τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον αὐτῶν ἡ «Σαεδηνένιεν» — Ἐνωσις — ἀπεκάλεε αὐτὸν *Πειναλέον Φαταριώτην*.

Ἡ χθεσινὴ παράταξις τοῦ στρατοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμουλίας μοι παρέσχε τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμῶ τὰ προσόντα αὐτοῦ. Διακρίνεται ἐπὶ εὐσταθεῖ παραστήματι, διέπεται ὑπὸ αὐστηρᾶς πειθαρχίας, εἶναι καλῶς καὶ καθαρῶς ἐνδεδυμένοι, οἱ ἀνώτεροι αὐτοῦ ἀξιωματικοὶ εἰσὶ ρῶσοι καὶ τὰ προστάγματα δίδονται εἰς ρωσικὴν γλῶσσαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ κατωτέρω εἰσὶ ἐγγύριοι, μεταξὺ δὲ τῶν χθὲς παραστάντων εἰς ὑπολοχαγὸς εἶναι Τούρκος, διακριθεὶς κατὰ τὴν δραπέτευσιν φυλακισμένω.

Οἱ ἔχοντες χθὲς τὸ πρόσταγμα ἦσαν οἱ λοχαγοὶ Ἰακωβόσκυ καὶ Νικολάϊεφ ὁ Α'. Ὑπαρχόντων τριῶν Νικολάϊεφ ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμουλίας, ἐδόθη αὐτοῖς πρὸς διάκρισιν ὁ τίτλος τοῦ Α', Β' καὶ Γ'.

Σήμερον, ἐκλογῆς γενομένης τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, ἐξελέγη ὁ Κ. Στράνσκης, ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τῶν φι-

λελευθέρων, τῶν ὑποστηρίζοντων δηλαδὴ τὸν πρίγκηπα Βογορόδιην.

Ἐν τῇ προσεχεῖ μου θέλω παρᾶσχει ἡμῖν εἰκόνα γενικωτέραν τῆς τοπαρχίας καὶ περὶ τῆς θέσεως τῶν Ἑλλήνων ἐν αὐτῇ.

ΚΥΝΗΓΙ ΕΝ ΣΥΡΑΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἡ Σύρα. — Ἡ μανία τῆς. — Τότε, τώρα. — Παιδιά, ῥίσα γυναῖκες φνεύουσαι. — Ἡ τύχη τῶν Μαυρουδήδων. — Αἱ τρεῖς φάσεις. — Οἱ τετράποδες συμπολιταί μου. — Τοπογραφικαὶ σημειώσεις. — Σοβαρίται. — Ἡ πανήγυρις. — Κυνηγοὶ μονόφθαλμοι. — Συνπτικὴ διαδικασία. — *Huter's club*. — Κυνήγιον ἀκαδημαϊκόν. — Ὁ Γιακουμος. — Λεῖα φεύγουσα. — Ἀθάνατε Δογκιώτε! — Μένει πάλιν μόνος...

Ὀλίγα ἔτη πρότερον τὸ κυνήγι ἐν Σύρῳ ἦτο ὡς ἂν ἐλεγες αἰ ταυρομαχίαι ἐν Μαδρίτη, αἱ ἀποκρέω ἐν Ἑνετία. Ἡ παραβολὴ εἶναι ἀληθῶς ὀλίγον ὑπερβολικὴ· ἀλλὰ τὸ πάθος τὸ τῶσον ἀκέρεστον, τὴν μανίαν τὴν τόσον πάνδημον τῶν Συριανῶν εἰς τὸ κυνήγιον μόνον εἰς τὰς δυο αὐτὰς καταπληκτικὰς παραφροσύνας τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκω. Ὅπως ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν αἱματηρῶν ἀπολαύσεων τοῦ λαοῦ τοῦ φέροντος ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτοῦ τὸ αἷμα τοῦ πολίτου τοῦ *forum*, καθὼς ἐπὶ τῇ ἀναπετάσει τῶν ὀργίων τοῦ μακαρονοπάγου ἀμφιβίου τῆς Ἀδριατικῆς, ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ ἐκβαχχεύεται καὶ εἶναι ἀγνώριστος πλέον.

Οὕτω εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην—τότε—ἡ Σύρος δὲν ἦτο ἡ Σύρος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῶν Κυκλάδων φαλακρὸς βράχος ὁ ζῶν χωρὶς ὕδατος, χωρὶς ψυχογόνου, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρῃ τοῦ ὀπίου μόνον φορτωτικαὶ καὶ τιμολόγια περυγίζουσι καὶ ἐπὶ τοῦ ὀπίου ὁ βίος, ἀποτασσόμενος πάσῃ φαντασίᾳ, ἀνελίσ-

— Ἀλλὰ, ἀγαπητή μου, δὲν ζητᾷ ἄλλο καλλίτερον ἀπὸ τοῦ νὰ δεχθῶ, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία μειδιῶσα. . .

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἐπερίμενον ἀκίνητος :

— Παρακαλέσατε τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Δελβράϋ νὰ λάβουν τὸν κόπον νὰ ἔλθωσιν ἕως ἐδῶ.

Ἡκολούθησε στιγμὴ σιωπῆς, ἔπειτα ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῆ καὶ ὁ Φίλιππος, σονοδευόμενος ἀπὸ τὴν Σωσάνην, ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ἀκτίς ἡλίου ἐχρῆσιζε τὸ μελαχροινὸν καὶ ἀρρενωπὸν πρόσωπόν του.

Παρουσιάζετο ἐν ὄλῃ τοῦ τῆ ζωηρότητι, ἥσυχος καὶ αὐστηρός. Σφιγμένους ἐντὸς μακρᾶς μαύρης ρεδιγκότας, ἐφαίνετο ὑψηλότερος, ἀφ' ὅ,τι ἦτο πραγματικῶς. Ἡ ἀδελφή του φοροῦσα ἀπλούστατον ἐκ βαθυκυάνου κασμιρίου φόρεμα, ἐστηρίζετο δειλῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονός του, μετ' ἄπροσῳπον ἐκφράζον συγκίνησιν, ἀνήσυχος καὶ ἐν τούτοις σταθερὰ, προσκαλοῦσα ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὸ βλέμμα τῶν μεγάλων τῆς ὀφθαλμῶν, ὡς διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ.

Ἡ μαρκησία ἐσηκώθη διὰ νὰ προῦπαντήσῃ τοὺς ἐπισκέπτας.

Ὁ Φίλιππος μετ' ὀλίγον σεβασμὸν, προσέκλινεν ἐνώπιόν τῆς, τραυλίζων διακεκομμένας λέξεις, ἡ σύγχυσις τῶν ὁποίων ἔφερον ἐν μειδιάματι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς μεγάλης κυρίας. Ἐπειτα, θέλουσα νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν στενοχωρίαν τοῦ νέου, γὰμβάνουσα ἐπιχαρτικῶς τὴν χεῖρα τῆς Σωσάννας.

— Πέτε ἴστον ἀδελφὸ σας, παιδί μου, τὸ καλῶς ὤρισε, εἶπεν ἡ κυρία Μπωλιέ.

Ὁ Φίλιππος ἰνύψωσε τὸ κεκλιμένον μέτωπόν του καὶ μετ' ἔκφρασιν βαθείας εὐγνωμοσύνης.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία μαρκησία, εἶπεν, διὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν κάμνετε εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Εἶναι παιδί, τὸ ὁποῖον ἐμεγάλωσε πλησίον μου, χωρὶς τὰς περιποιήσεις τῆς μητρὸς τῆς. Ἐχει ἀνάγκην μαθημάτων καὶ συμβουλῶν. Καὶ δὲν θὰ ἔμπορῶσε νὰ εὖρη καλλιτέρας παρὰ πλησίον σας, ἐὰν λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ ἐνδιαφερθῆτε δι' αὐτήν.

Ἡ κυρία Μπωλιέ, παρετήρησε προσεκτικώτερα τὴν Σωσάνναν καὶ ἡ ἀφελὴς καὶ γλυκεῖα χάρις τῆς νεαρᾶς κόρης τὴν συνεκίνησε.

— Ἐλάτε νὰ σᾶς φιλήσω, ἀγαπητή μου.

Καὶ θίγουσα διὰ τῶν χειλέων τῆς τὴν ξανθὴν τῆς Σωσάννας κόμην.

(ἀκολουθεῖ)